

## Shades Of A Blue Orphanage (Proloog)

De bus komt tot stilstand in een stofwolk, met een geluid dat structureel achterstallig onderhoud van in elk geval de remschijven verraadt. Even is het stil. En is het zinderen van de hitte het enige hoorbare. Dan sissen de deuren open en stroomt de bus langzaam leeg. Het is een gezelschap dat je de laatste jaren wel vaker ziet in Kassamandra, ten oosten van Bangalore, de hoofdstad van de Indiase staat Karnataka: voornamelijk westerse vrouwen met hier en daar een verdwaalde dito man.

Qua voorkomen is het een opvallend homogeen groepje. Backpack. Hoge, stevige wandelschoenen. Verwachting in de ogen. Gelukzalige glimlach rond de mond. Het doel van hun bezoek is dan ook niet zomaar een doel. Het is een Goed Doel. “Anaath ke lie bina shart pyaar” heet het en staat in zwierige letters geschilderd op de gevel van een vaalblauw gebouw dat je met wat verbeeldingskracht een herberg zou kunnen noemen. De tekst betekent zoveel als “De Onvoorwaardelijke Liefde Voor Het Weeskind”.

De poort zwaait open en een man in een traditioneel Indiaas gewaad schrijdt naar buiten, de handen devoot tegen elkaar voor de borst. Na een paar buigingen houdt hij een kort toespraakje dat door de reisleader in het Engels wordt vertaald. Het komt neer op een hartelijk goedemorgen, een paar huisregels – vooral niets individueels geven, hoe groot de verleiding ook is – en de vraag of ze na zo’n busreis soms trek hebben in thee met door de kinderen zelfgebakken koekjes.

Het reisgezelschap knikt achtereenvolgens begripvol en instemmend en volgt de man naar de binnenplaats. Ze worden er opgewacht door dertig in afdankertjes gehulde weesjes die op commando een welkomstlied aanheffen. De bezoekers verstaan er geen woord van, maar worden niettemin diep getroffen door de hartstochtelijkheid en de overgave waarmee het ten gehore wordt gebracht.

Je moet een gemoed van graniet hebben om het droog te houden en dat lukt dan ook niemand. Kippenvel. Rillingen. En applaus in de categorie ovationeel. De kinderen – wat hebben ze toch mooie, diepbruine ogen en wat zijn ze vertederend – stormen zwijgend op het bezoek af en kiezen ieder iemand uit om naar een lange tafel te begeleiden. Dan verdwijnen ze allemaal naar binnen om even later met kopjes, theepotten en schalen koekjes terug te komen.

Intussen heeft de reisleader het programma van de ochtend doorgenomen en het gezelschap in groepjes verdeeld. Eentje om schoon te

maken. Eentje om te koken. Eentje om op het land te werken. En eentje om wat reparaties en achterstallig onderhoud te doen. Ze kijken elkaar blij en veelbetekenend aan. Het is allemaal precies zoals het op de website stond. Precies waar ze voor zijn gekomen. Precies het verhaal dat ze thuis vol trots keer op keer zullen herhalen. En dat het aantal likes op hun Facebook posts zal doen exploderen. Kon deugen materialiseren, het zou een behoorlijk krappe bedoening worden op de binnenplaats van De Onvoorwaardelijke Liefde Voor Het Weeskind.

Als ze rond lunchtijd hondsmoe, uitgedroogd, roodverbrand en zonder ook maar één droge draad aan hun lijf bij elkaar zitten, houdt het hoofd van het weeshuis weer een speechje. Over hoe de goden hen danken voor al het harde werk. Over hoe onbaatzuchtigheid bergen kan verzetten. En over hoe naastenliefde verbindt: arm, rijk, westers of oosters, niets doet ertoe zodra het eenmaal is beroerd door de magie van het altruïsme. We zijn één wereld. En die wereld is van iedereen.

Dan heeft hij een spontane inval. Toevallig is het vandaag maandmarkt in Kassamandra. Wat als jullie daar voordat jullie verder reizen eens samen met de kinderen naartoe gaan? De weesjes zullen het fantastisch vinden, de meesten hebben zelfs nog nooit in een bus gezeten. Het zou voor hen een onvergetelijk uitje zijn. En – begreep hem goed, want het was natuurlijk absoluut geen verplichting – als jullie daar dan toch zijn, zouden jullie misschien wat... misschien... nou ja...

Hier stopt hij. En buigt het hoofd omlaag. De reisleader, tevens tolk, voelt aan dat de emoties de spreker teveel worden en neemt het woord van hem over. Het hoofd voelt zich een beetje gegeneerd, legt hij uit. Wat hij eigenlijk heel nederig wil vragen, is jullie steun voor het weeshuis door op de markt kleding en voedsel te kopen. Mits, voegt hij er aan toe, jullie dat kunnen missen natuurlijk. Laat daar vooral geen misverstand over bestaan.

Een golf van instemming is zijn deel. Maar natuurlijk. Met alle liefde. Spreekt toch vanzelf. Zoiets hoefde je toch niet eens te vragen?

De markt van Kassamandra verschilt in niets van andere Indiase markten: een hectaren strekkende hel van hitte en herrie. Een ondoordringelijk labyrint van kooplieden en koopwaar waar je als vreemdeling in no time kansloos zou verdwalen. Zo niet de kinderen. Ze laveren hun begeleiders moeiteloos door het kolkende doolhof.

De wezen weten precies waar ze moeten wezen. Hun weldoeners hebben dat geen moment in de gaten. Worden niet achterdochtig als ze 37 kledingkramen passeren zonder die ook maar een enkele blik waardig te keuren, om uitgerekend bij de 38ste ineens wel te stoppen.

Bemerken niet de snel gewisselde blik van herkenning en verstandhouding tussen kind en koopman. Vinden het eigenlijk wel normaal en ook verklaarbaar dat er een sterke voorkeur voor duurdere kleding is, want mogen die kinderen ook eens een ...